Oak Protection

www.oakprotection.eu

A kiadvány az Európai Unió pénzügyi támogatásával készült.

Magyarország-Horvátország
Határon Átnyúló Együttműködési Program
Interreg
Európai Regionális Fejlesztési Alap
EURÓPAI UNIÓ

Invazív növényfajok előfordulása kocsányos tölgy állományokban

Oak Protection

Oak Protection

Szerző:
Jasnica Medak

Szerkesztette:
Kiss Milán, Szénási Miklós

Tördelés, grafikai munkák:
MédiaTér Kft.

Kiadja:
Hrvatske Šume d.o.o.

A kiadvány az Európai Unió pénzügyi támogatásával készült. A kiadvány tartalma a Hrvatske Šume d.o.o. kizárólagos felelőssége, így az semmilyen körülmények között sem tekinthető az Európai Unió és / vagy az Irányító Hatóság álláspontjának.

2019. június

HUHR/1601/221/0002

Interreg
Európai Regionális Fejlesztési Alap
EURÓPAI UNIÓ

HRVATSKE ŠUME

MECSEKERDŐ

Magyarország-Horvátország
Határon Átnyúló Együttműködési Program

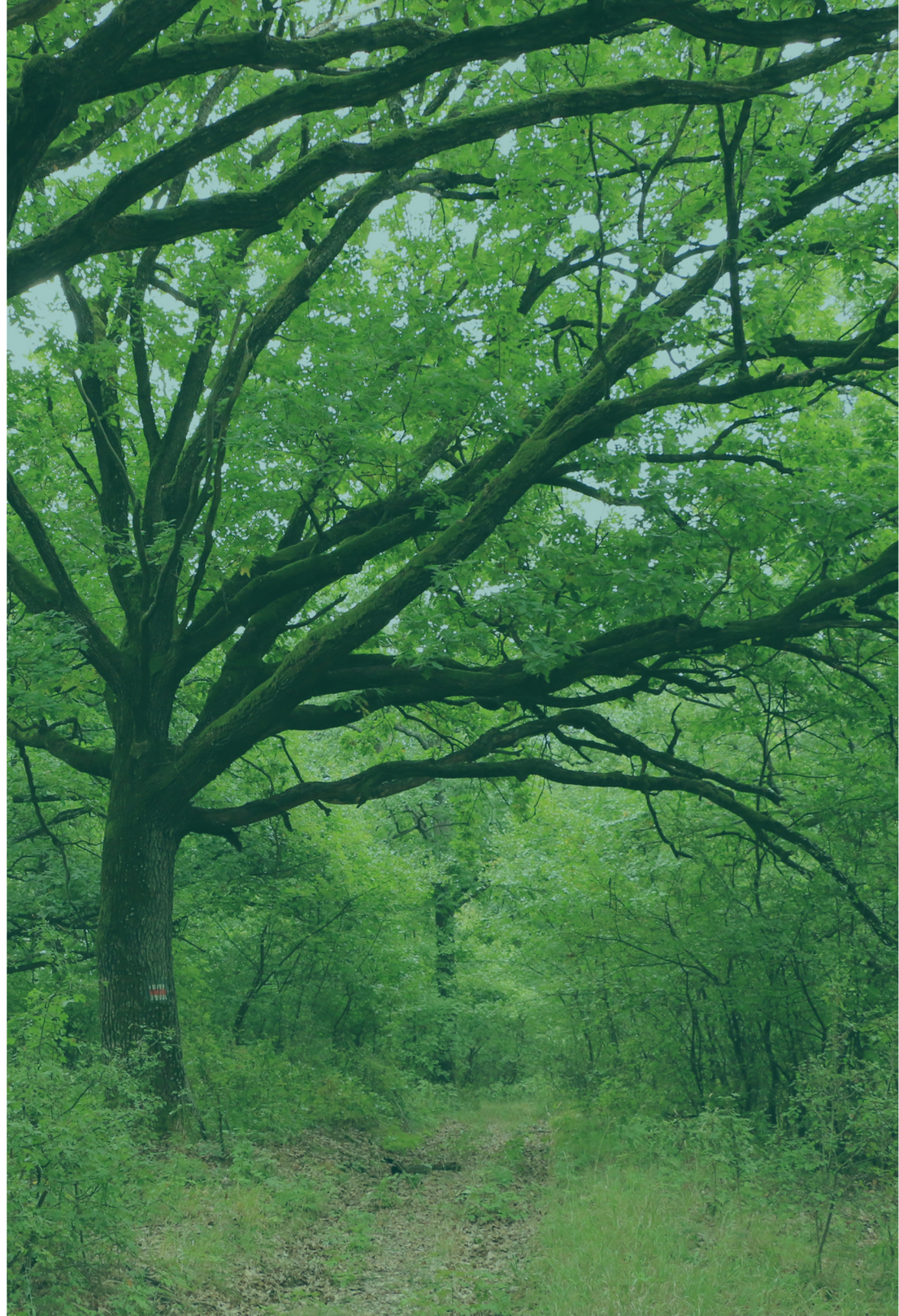

Tartalom

Előszó 5

Bevezetés 6

Az invazív fajok visszaszorításának módszerei 7

Invazív növényfajok a projekttérségben

Fehér akác 8

Kőrislevelű juhar 12

Amerikai kőris 14

Bálványfa 16

Gyalogakác 18

Tapadó vadszőlő 22

Közönséges selyemkóró 26

Egynyári seprence 28

Amerikai karmazsinbogyó 30

Kései aranyvessző 32

Potenciálisan invazív fajok a térségben

Tövises lepényfa 36

Kései meggy 38

A projekttérség állapotának értékelése az invazív növényfajoktól veszélyeztetett erdei ökoszisztémák szempontjából 40

ELŐSZÓ

A „Kocsányos tölgy megóvása a határmenti térségben" (Oak Protection) elnevezésű projekt magyar és horvát erdőgazdaságok (Mecsekerdő Zrt. ésa Horvát Állami Erdőgazdaság) együttműködése keretében valósult meg. Az erdőgazdálkodás terén jelentkező hasonló problémák és kihívások együttműködésre késztették a szakértőket a Dráva mindkét oldalán annak érdekében, hogy megoldást találjanak az éghajlatváltozás miatt egyre szélsőségesebb időjárási és klimatikus hatásoknak kitett őshonos vegetáció megóvására, fenntartására. Az éghajlatváltozás, különösen az egyre gyakoribb aszályok és árvizek kedvezőtlen hatást gyakorolnak a fák egészségi állapotára és az élőhelyek stabilitására.

A projekt részét képezte egy a határon átnyúló talajvíz-monitoring rendszer kiépítése is, hiszen a talajvíz elérhetősége a kocsányos tölgyes állományok fennmaradása szempontjából létfontosságú. A begyűjtött adatok a helyi meteorológiai paraméterekkel kiegészítve új erdőgazdálkodási intézkedések kidolgozásának és megvalósításának alapját képezték.

A talajvíz-monitoring rendszer kiépítése mellett a projekt másik fontos eleme volt az invazív növényfajok visszaszorítására alkalmas módszer kidolgozása. Az invazív növényfajok könnyedén elfoglalják a leromlott és destabilizálódott élőhelyeket és agresszivitásuk, gyors növekedésük, terjeszkedésük miatt komoly veszélyt jelentenek az érzékeny, természetes élőhelyekre.

Az invazív növények visszaszorításának folyamatában kiemelkedő jelentőséggel bír a veszély megfelelő időben történő felismerése annak érdekében, hogy mielőbb meg lehessen tenni a megfelelő lépéseket. Az erdei élőhelyeinken leggyakrabban előforduló invazív növényfajok képeivel és leírásával jelen brosúra segíti az erdészeket, természetbarátokat a természetes vegetációra veszélyt jelentő özönnövények felismerésében.

Nataša Rap

BEVEZETÉS

Az **invazív növényfajok** olyan idegenhonos növényfajok, amelyeket szándékosan vagy véletlenül természetes élőhelyükön kívülre kerültek, s ha megtalálják életfeltételeiket gyorsan alkalmazkodnak a helyi környezeti tényezőkhöz, valamint kivételes szaporodási képességet mutatvaelszaporodnak és állománysűrűségük növekszik. **A gyors növekedés, a nagy mennyiségű mag termelése és/vagy a vegetatív szaporodás képessége, valamint a természetes állományszabályozók hiánya** az invazív flóra fő jellemzői, amely invazivitásának szintje az azonos ökológiai feltételeket kínáló területek egymással összevethető tényezőitől függ.

Az IUCN adatai (2011) szerint jelenleg az allochton növényfajok összesen 10 961 taxonja ismeretes Európában, és a becslések szerint ezek 10-15%-ának vannak negatív ökológiai és gazdasági hatásai.

Az invazív fajok elterjedésében fontos szerepet játszott a múltban és játszik ma is az ember! A különböző fajok elterjedése természetes élőhelyükön kívül az új földrészek felfedezésével és benépesítésével kezdődött, a mai globalizált korban pedig a közlekedés, a turizmus és a kereskedelem teremtik meg az ideális előfeltételeket a nem kívánatos idegenhonos élőlények gyors és intenzív terjedéséhez.

A kedvezőtlen környezeti adottságok ellenére az utak és ösvények szélei, ahonnan kivágják a természetes növényzetet, az első olyan helyek, ahol az invazív fajok intenzív terjeszkedése megkezdődik, és ezek a területek szolgálnak ugródeszkául az invazív fajok számára új élőhelyek, mint például erdők meghódítására, ahol a biológiai sokféleségre sokkal nagyobb veszélyt jelentenek. A vízrendezések, a túlzott legeltetés, a nem megfelelő erdőgazdálkodási módszerek pusztító hatása és az erdőkben létesülő infrastruktúra kedvező élőhelyi feltételeket teremtettek az invazív fajok számára. Idegenhonos növényfajokat az európai erdőkbe először a 19. század végén hoztak be. Horvátországba leginkább a két világháború között, a legintenzívebb erdőtelepítések pedig a II. világháború végét követően történtek.

Környezeti hatásuk miatt az **invazív fajok** jelentik **a biodiverzitásra az egyik legnagyobb veszélyt** (Európa Tanács, 2007), a természetes élőhelyek degradációjával, a népességnövekedésből adódó nyomással, a szennyezéssel, a nyersanyagok túlzott mértékű kiaknázásával és az éghajlatváltozással együtt. Az invazív növényfajok hatással vannak egy bizonyos élőhely és a teljes terület biológiai sokszínűségére, **megváltoztatják a faji összetételt** és a **környezeti tényezők jellemzőit**, aminek következtében társadalmi-gazdasági károkat szenved a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás, a turizmus, az állattenyésztés és az emberi egészség.

Az **Invazív Fajokra Vonatkozó Európai Uniós Stratégia** 2003-as megszületése az Európa Tanács és a Természetvédelmi Világszövetség (World Conservation Union – IUCN) közötti együttműködés eredménye volt. Eredeti vagy változatlan formájában jóváhagyták, mint nemzeti stratégiát számos ország számára, amelyek közös célja a természetes ökoszisztémák biológiai sokszínűsége csökkenésének, illetve a helyi bennszülött fajok veszélyeztetettségének megakadályozása, az idegen invazív fajokkal kapcsolatos **figyelemfelkeltés**, illetve különböző módszerek **terjeszkedésük visszaszorítására, illetve eltávolításukra.**

AZ INVAZÍV FAJOK VISSZASZORÍTÁSÁNAK MÓDSZEREI

A potenciális invazív fajok egy adott területen történő **megjelenésének korai észlelése** létfontosságú visszaszorításuk érdekében, mivel így kevesebb munkával sikerülhet elejét venni az ellenőrizhetetlen terjeszkedésnek. A legalkalmasabb módszer az invazív fajok ökológiai jellemzőitől függ és többnyire több módszer együttes alkalmazását jelenti. Az invazív fajok visszaszorítására alkalmazott módszereknek alapvetően három csoportja van.

A **mechanikus módszerek** közé tartozik a növények részleges (vágással), vagy teljes fizikai eltávolítása (a növénynek a gyökérrendszerével együtt történő kihúzása). Mivel számos invazív növény vágás után újrasarjad, a vágás csak felgyorsítja és javítja a növekedését, a leghatékonyabb mechanikus védekezésnek eddig az bizonyult, ha a növényt eltávolítjuk a térségből, főleg ha ezt vegyszeres kezeléssel kombináljuk.

A **vegyi módszerek** vegyszerek (méreganyagok), mint például rovar- és növényirtószerek használatát jelentik. Bár igen sikeresek lehetnek az invazív fajok eltávolításában és állománycsökkentésében (főleg mechanikus módszerekkel kombinálva), gyakran nem szelektívek és károsíthatják a kezeléssel nem célzott fajokat is. E módszerekhez komoly anyagi befektetésre van szükség, és hatékonyságuk sem mindig kielégítő, mivel a növényfajok gyakran rezisztenssé válnak velük szemben.

A **biológiai módszerek** más fajok segítségével gyérítik és szüntetik meg az invazív fajok állományát, általában növényi szervezetekkel (úgynevezett kontrollnövényekkel), amelyek a térségben elterjedve és a növekedési feltételeket elfoglalva képesek a térségben addig uralkodó és problémákat okozó invazív fajok állományának visszaszorítására. Mivel a kontrollnövények a természetes, korábban az invazív fajoknak is otthont nyújtó élőhelyeken többnyire elterjedten megtalálhatók, alkalmazásuk rendkívüli elővigyázatosságot igényel, hogy ők maguk ne váljanak invazívvá, amelynek a kára ugyanakkora vagy nagyobb is lehet, mint a visszaszorított fajok által okozott kár.

Az előzőekben említettek mellett az összes erdei ökoszisztéma folyamatos monitoringja, illetve az érintett erdőterület beavatkozó jellegű monitorozása létfontosságú az ökoszisztéma jelenlegi állapota szempontjából; szükséges eszköz az erdei biocönózisban folytatott minden további emberi tevékenység és folyamat optimális megvalósításához.

Az invazív fajok számbeli növekedésének és elterjedésének megakadályozása és visszaszorítása megfelelő kezelési tevékenységet igényel, amelyet a területen történő észlelésre már az inváziót előtt ki kell dolgozni (fenntartható erdei ökoszisztéma menedzsment, illetve megfelelő erdőgazdálkodási eljárások a körforgás megszakadásának elkerülésére): az invazív fajoknak egy bizonyos ökoszisztémára gyakorolt hatása, intenzitásának meghatározása és becslése, a hatékonyságra és az ökoszisztémába történő beavatkozásra vonatkozó prioritások meghatározása, a megfelelő védekezési módozatok és alkalmazási módszereik kiválasztása, illetve a választott módszer tényleges alkalmazása.

A következő brosúra a projekttérségben a terepi vizsgálatok alkalmával azonosított leginvazívabb fajok rövid áttekintését tartalmazza, benne származási helyüket, a felismerésüket segítő legfontosabb tulajdonságaikat, ökológiai igényeiket, invazivitásuk mértékét és visszaszorításuk eddig ismert módszereit.

Fehér akác

(latinul: Robinia pseudoacacia, angolul: black locust, false acacia)

Származási hely:
Észak-Amerika, Horvátországba a 20. század elején telepítették be.

Jellemzés:
A fehér akác hosszú életű, lombhullató fa, egyenes törzzsel és akár a 30 méteres magasságot is elérő keskeny koronával. Kékeszöld összetett levele van, színben eltérő világosabb levélaljjal és nagy, erősen illatos, mézelő virágai, amelyek többnyire májusban nyílnak és beporzást követően hosszúkás, barna tipikus hüvelyes terméssé fejlődnek.

Élőhely:
Igen alkalmazkodó faj, amely jól elviseli a tápanyagban szegény talajt és a szélsőségesebb körülményeket, mint például a nagyobb mennyiségű napfénynek való kitettséget, a szárazságot, a hideget. Legjobban közepesen nedves, alacsony nitrogén- és mérsékelt humusztartalmú közeggel és félig kötött talajjal jellemezhető élőhelyen érzi jól magát. Tág tűrőképességének, illetve magas szintű fenotipikus plaszticitásának köszönhetően kiválóan alkalmazkodik a különböző környezeti körülményekhez. Többnyire erős antropogén hatásoknak kitett területeken burjánzik el, valamint félig természetes vagy természetes élőhelyeken, ahol terjeszkedésével sikeresen szorítja ki az őt körülvevő növényzetet.

Invazivitás:
Tág tűrőképességének köszönhetően a fehér akác komoly versenyelőnnyel rendelkezik, számos, kevésbé alkalmazkodóképes őshonos fafajjal szemben. Kedvezőtlen környezeti feltételek mellett is gyorsan nő – hiszen pillangós növényként elérhető számára a légköri nitrogén, továbbá hatékonyan szaporodik vegetatív és generatív úton egyaránt. Könnyű szaporíthatósága, valamint gyors növekedése olyan gazdasági tulajdonságokkal ruházza fel, melyek elősegítik térfoglalásának növekedését és kontroll nélküli terjedését is.

Visszaszorításának módszerei:
Vegetatív és generatív szaporodási képességének, valamint a gyors regenerálódási tulajdonságának köszönhetően mechanikai úton történő visszaszorítása rendkívül nehézkes, gyakorlatilag teljes mértékben lehetetlen. Vegyszeres kezelések segítségével vitalitása gyengíthető, s állományai biológiai módszerekkel, azaz más fajok ültetésével (fekete nyár, dió, gyertyán) sikeresen kordában tarthatóak egy-egy területen. A védekezés leghatékonyabb módszere a biológiai módszerek kombinálása évi egy-két mechanikus irtással, és az előnyben részesített fafajok növekedésének biztosításával.

Elterjedés a projekttérségben:
A projekt területen a fehér akác erdőszegélyekben jellemzően szálanként található meg. Az antropogén hatásoknak kitett csatornapartok és vonalas létesítmények mentén azonban jelentős probléma a faj előretörése. Ezeken a nyitott területeken az akác gyorsan terjed, és az erdőfelújítások során is fokozott veszélyt jelent.

Fehér akác

(latinul: Robinia pseudoacacia, angolul: black locust, false acacia)

Hatás:
A faj a pillangósvirágúak családjába (Leguminosae) tartozik, amely növények gyökérzetükkel szimbiózisban élnek olyan baktériumokkal (enyhe megvastagodások, göbök formájában), amelyek a légkörben található nitrogént a növények által felvehető tápanyagokká képesek alakítani, míg a növény a túlélése szempontjából fontos minden energiáját a növekedésre tudja fordítani. A nitrogén megkötése a talajszerkezet megváltozásához vezet a nitrogén feldúsulása révén, aminek következtében megnő a nitrogénkedvelő fajok száma. Figyelembe véve az éves szinten megtermelt levelek és szerves anyagok nagy mennyiségét, a fehér akác jelentős mértékben járul hozzá a talajképződéshez (és a humuszképződéshez), csökkentve így a létrejött talaj sűrűségét, növelve a víz elszivárgását és a kation-cserét.

Gyorsan növekvő, napfénykedvelő faj, hosszú életű, kemény faanyagú, a környezeti tényezőknek ellenálló fatörzzsel. Többnyire a kocsányos tölgyállományok határán található meg, emiatt a kocsányos tölgyesek túlélési esélyeit ronthatja azok regenerálódási időszakában. Előnyben részesíti a jó vízelvezetésű és jól szellőző talajt. Kérge érdes. Elviseli a kissé kedvezőtlen körülményeket is, mint például az aszály, a légszennyezettség, szikes talaj magas nehézfém-koncentrációval. Nem viseli el ugyanakkor a magas kalcium-karbonát szintet különösen, ha az szárazsággal társul.

Mivel vegetatív és generatív módon is igen hatékonyan képes szaporodni és nagy, fehér és illatos virágokat hoz, a beporzó rovarokat sokkal erősebben vonzza, mint bármelyik őshonos faj, amelyek (potenciális) beporzási hatékonysága és ezáltal szaporodási esélye nagymértékben csökken, ugyanakkor az akác invazív hatása egyre erősebb lesz.

Kőrislevelű juhar

(latinul: Acer negundo, angolul: box elder)

Származási hely:
Észak-Amerika, Horvátországba a 20. század elején telepítették be.
Jellemzés: 25 méteresre is megnövő lombhullató fa, erős ágakkal és széles lombkoronával. A többi juharfajtól könnyedén megkülönböztethető tollszerű leveleiről és zöld hajtásairól. Termése szárny alakú, amely ősz elejére érik be és a szél szárnyán könnyen terjed.

Élőhely:
Igen alkalmazkodóképes faj, amely jól tűri a tápanyagban szegény talajt és a szélsőségesebb körülményeket, mint amilyenek a napfénynek való erős kitettség, az aszály, a hideg és az árnyék. Előnyben részesíti a közepesen nedves, alacsony nitrogén- és közepes humusztartalmú, mérsékelten nedves és félig árnyékolt környezetet. Tág tűrőképességének, illetve magas szintű fenotipikus plaszticitásának köszönhetően kiválóan alkalmazkodik a különböző környezeti körülményekhez. Többnyire erős antropogén hatásoknak kitett területeken burjánzik el, valamint félig természetes vagy természetes élőhelyeken, ahol terjeszkedésével sikeresen szorítja ki az őt körülvevő növényzetet.

Invazivitás:
Idővel gyorsan elterjed az új területen és invazív, idegen fajnak minősül akkor is, ha jelenleg még nem okozott komoly károkat a természetes vegetációban. Különösen oda kell figyelni a kőrislevelű juhar előfordulásokra a síkvidéki erdei ökoszisztémákban, mindenekelőtt az ártéri nádasokban, a kemény és puhafás ligeterdőkben. A kőrislevelű juhar pollene allergiás reakciókat válthat ki.

Visszaszorításának módszerei:
A kőrislevelű juhar állományának szabályozására legalkalmasabb módszerek a megelőző megoldások, mint például a meggondolatlan ültetések elkerülése. A megjelent egyedek okozta probléma kezelésére hatékony megoldás a fiatal növények mechanikus eltávolítása a teljes gyökérrendszerrel együtt, valamint a nagyobb fák kivágása, továbbá a regenerálódást gátló vegyi anyagok használata.

Elterjedés a projekttérségben:
Bár a kőrislevelű juhar közönséges invazív faj a Podravina és a Podunavlje tágabb térségében és kisebb-nagyobb problémákat okozhat az erdők megújulása során, a projekttérség néhány helyszínén mindeddig egy-egy fát észleltek csak. Nagyobb figyelmet kell fordítani az öregebb fákra a sok napfénynek kitett nyárfaerdőkben (Donji Miholjac-i Erdészet), ugyanis ezeknek a megújulása során invazív fajként megjelenhet és gyorsan elterjedhet a fiatal erdőállományokban.

Amerikai kőris

(latinul: Fraxinus pennsylvanica, angolul: green ash, red ash)

Származási hely:
Az amerikai fehér kőris (Fraxinus americana) és zöld kőris (F. pennsylvanica) Észak-Amerikában őshonosak és Horvátországba dísznövényként kerültek be a 19. században, illetve mint a síkvidéki területeken erdősítésre alkalmas fajok. Mivel igen hasonló alaki jegyeik vannak, a két faj „amerikai kőrisként" ismert a horvát erdőgazdálkodásban, bár két külön fajról van szó. A síkvidéki erdőkben, a vizsgált térségben, elsősorban a keskenylevelű kőrisesekben a zöld kőris fordul elő gyakrabban.

Jellemzés:
A zöld kőris lombhullató fafaj, nagy és szabálytalan lombkoronával, amely akár 25 méter magasságúra is megnőhet. Könnyen megkülönböztethető a keskenylevelű kőristől fizikai megjelenése révén, illetve levelei által, amelyek lehetnek tojásdadok vagy elliptikusak, a szélük felé megnyúltak. A levelek ősszel többnyire aranysárgák. Mivel gyorsan nő és napfénykedvelő, a zöld kőrisfa gyakran jellegzetes hosszú ív alakban meghajlik.

Élőhely:
A zöld kőris általában sérült ökoszisztémákban jelenik meg; folyók és egyéb vízfolyások mentén mély, időszakosan elöntött és mocsaras talajon, ahol gyökerei többnyire a vízben nőnek (kiválóan bírja a vizet és az iszapos környezetet). Virul homokos-agyagos és agyagos-homokos talajon is (pH 6,1-7,5). Napfénykedvelő faj és nem viseli el az árnyékot, az erdők szélén nő és az erdei utak, illetve tisztások mentén.

Invazivitás:
Jelenleg mindkét amerikai kőrisfaj a síkvidéki erdeinkben legelterjedtebb idegen fajok közé tartozik, elsősorban a Podunavlje és az alsó Podravina térségben, ahol mocsaras területeken található. Erőteljes szaporodási készségével, gyors növekedésével és széles, sűrű koronájával a két faj a megújulási fázisban a fehér kőris versenytársa.

Visszaszorításának módszerei:
Az elterjedt erdőgazdálkodási módszerek mellett eme invazív fajok visszaszorítására még nem találtak szelektív, különösen alkalmas vagy sikeres módszert.

Elterjedés a projekttérségben:
A zöld kőrist megfigyelték már a projekttérség számos helyszínén, több helyütt a Donji Miholjac-i Erdészet területén, elsősorban a keskenylevelű kőrisesekben és a nedves tölgyesek szélein. Bár azt mondhatjuk, hogy ez az invazív faj nem jelent különösebb veszélyt a projekttérségben, a síkvidéki mangroveerdőkre hosszú távon gyakorolt negatív hatásával kapcsolatos tapasztalatok arra intő jel, hogy figyelemmel kell kísérni a faj állományának alakulását, ellenőrzés alatt tartva ily módon a növény invazivitását.

Bálványfa

(latinul: Ailanthus altissima, angolul: tree of heaven)

Származási hely:
A bálványfa Kína, Tajvan és Észak Korea területén őshonos. Európába dísznövényként hozták be 1740-ben. Horvátországban a földcsuszamlások csökkentése és megfékezése érdekében telepítették.

Jellemzés:
Lombhullató faj, akár a 30 méteres magasságot is elérheti széles, ritka koronával. Hosszú (esetenként 80 cm-es) összetett, páratlanul szárnyalt levelei vannak, amelyek érintésre kellemetlen szagot bocsátanak ki, akárcsak a hímivarú egyedek virágzás idején. Lependék termése szeptember-októberben érik, ilyenkor megvörösödnek, végül megbarnulva a fán maradnak télen is.

Élőhely:
A bálványfa egy igen alkalmazkodó faj, a szárazságot, a bolygatást és a környezetszennyezést is jól tűri. Jól viseli a szegényebb tápanyagú termőhelyeket, a magas hőmérsékletet és a sótartalmat. Szélsőséges körülmények között és nagyobb mennyiségű napfény hatására a bálványfa agresszív terjedéssel reagál a mediterrán klímán. Ebben a térségben a bálványfa a legveszélyesebb invazív növényfaj. Főleg az erős antropogén hatásoknak kitett területeket foglalja el, ezért utak- és vasutak mentén gyakran fellelhető. Különleges fényigényessége miatt nem hatol be nagyobb erdősült területekre.

Invazivitás:
A bálványfa minden kontinensen ismert invazív faj. Az allelopatikus hatása, a jó termőképessége és a vegetatív szaporodása miatt, szélsőséges körülmények között is gyorsan terjed, ezzel újabb területeket elfoglalva, komoly károkat okozva. Elsősorban megváltoztatja a környezetet és a tájat, továbbá jelentősen befolyásolja az ökoszisztéma stabilitását. A városokban károkat okoz a földalatti infrastruktúrában, falakban és az aszfaltban. A levelében található méreganyagok bőrgyulladást válthatnak ki az embereknél és az állatoknál is (pl.: juhoknál).

Visszaszorításának módszerei:
A bálványfa visszaszorítása kimondottan nehéz és szükséges feladat. A mechanikai védekezés (szárzúzás, vágás) ritkán hoz eredményeket, míg a vegyszerek alkalmazása speciális módszereket igényel, mint például a törzsinjektálás, amely faegyedenként történik. Nagy területeken ezek az eljárások nehezen végezhetők. A legjobb eredmények a kombinált módszerek alkalmazásával születnek, amikor a mechanikus és kémiai eljárások együttes alkalmazása történik egy hosszabb időszakban (3-4 év). A leghatékonyabb megelőzési módszer a terület erdővel való borítottságának folyamatos fenntartása lehet, amely egyben stabil erdei ökoszisztémák kialakulását eredményezi, így gátolva ennek az invazív fajnak az erdei élőhelyeken történő szaporodását.

Elterjedés a projekttérségben:
A projekttérségben a bálványfa egy helyszínen lett rögzítve, itt nem áll fenn az invazív terjedés veszélye. Ez a faj köztudottan jól hasznosítja a meleg és száraz, nyitott élőhelyeket, jelentős problémákat okozva a Dráva magyarországi oldalán a potenciális erdősítések területein.

Gyalogakác

(latinul: Amorpha fructicosa, angolul: desert false indigo, false indigo-bush, bastard indigobush)

Származási hely:
A 18. században hozták be Európába Észak-Amerikából, mint kertészeti növényt, a talaj megkötése céljából. Horvátországba Magyarországról került a 20. század elején.

Jellemzés: A gyalogakác tüskétlen, sokágú cserje. Levelei toll alakúak és szórt állásúak, így hasonlít a fehér akáchoz. Virágzási időszakában (áprilistól júniusig) könnyen felismerhető vastag, szőlőfürtszerű sötétlila virágairól.

Élőhely: Tág ökológiai tűrőképességű faj, amely a síkvidéki, folyó- és tóparti meleg élőhelyeket részesíti előnyben, és bár napfénykedvelő, kiválóan megél árnyékos helyen és pangó vízben is. Növekszik semleges, enyhén savanyú és enyhén lúgos talajban is. Magja a vízzel terjed, elsősorban áradások útján. Szimbiózisban él a nitrogénmegkötő baktériumokkal és a talaj nitrogéntartalmát gazdagítja.

Invazivitás: Könnyen és gyorsan terjeszkedik (generatív és vegetatív szaporodással is) könnyű termésének köszönhetően, amelyet általában az áradó víz terjeszt. Mivel igen gyorsan fejlődik és a többi erdei növényhez képest tágabb ökológiai tűrőképességének köszönhetően sok helyütt megél (sűrű és áthatolhatatlan állományt alkotva), képes az erdei ökoszisztéma őt körülvevő növényzetét elnyomni és monokultúrás társulást létrehozni, amely jelentősen megnehezíti az erdő megújulását (elsősorban a legértékesebb síkvidéki erdeinkben, a kocsányos tölgyesekben).

Visszaszorításának módszerei:
A gyalogakác állományok visszaszorítása igen nagy kihívást jelent. Az erdészeti szakemberek különböző módszerekkel igyekeztek kiirtani a fajt, beleértve a mechanikus eltávolítást, a növényvédőszeres kezelést, kombinált mechanikus és vegyszeres eljárást illetve legújabban a csemeték csoportjai fölé árnyékoló ernyő telepítését és műanyag Tuli cső használatát. Az összes említett módszer költséges és időigényes folyamat, amelyek akkor leghatásosabbak, ha megelőző eszközökkel együtt alkalmazzák őket. A legelőterületeken a terjedését szarvasmarhák segítségével gátolni lehet, az állatok szívesen lerágják a rügyeket és letaposssák a hajtásokat.

Elterjedés a projekttérségben:
Bár a gyalogakác, amely az erdők megújulásában komoly problémákat okozó invazív faj, jelen van a projekttérségben, nincs még olyan erős állománya, mint Podravina térségében. A vizsgált területen a csatornarendszer mentén terjeszkedik, de komolyabb gondokat okoz a megújulás alatt álló erdőállományokban (Koška-i Erdészet), ahol már megfigyelték a kőriserdőkbe való benyomulását.

Az eddig említettekkel, vagyis a gyalogakácnak a környezetünk erdei ökoszisztémáira gyakorolt negatív hatásaival szemben a fajnak vannak pozitív oldalai is. Illatos virágai bőséges és értékes méztermelést tesznek lehetővé, a levegő nitrogénjének megkötésével pedig a talaj tápanyagban való gazdagságát növeli.

Tapadó vadszőlő

(latinul: Parthenocissus quinquefolia, angolul: Virginia creeper, Victoria creeper, five-leaved ivy, vagy five-finger)

Származási hely:

Eredeti élőhelye Észak- és Dél-Amerika, de ma már a világ legnagyobb részén széles körben elterjedt. Európába a 18. század első felében került, Horvátországban pedig 1952-ben észlelték először Medvednica térségében.

Jellemzés:

A tapadó vadszőlő a szőlőfélék családjába (Vitaceae) tartozó fásszárú lombhullató kúszónövény, amely képes 30 méteres magasságúra felnőni hosszú hajtásaival. A kapaszkodáshoz kacsokat használ. Könnyen felismerhető 5 tojásdad levélkéből álló fényes leveléről, amely ősszel élénk világospirossá válik. Gyakran használják függőleges falak borítására.

Élőhely:

Bár optimális növekedéséhez részleges árnyékra van szüksége, képes növekedésre közvetlen napfényben és teljes árnyékban is. Elviseli az alacsony hőmérsékletet, a különböző növénybetegségeket és kártevőket. Olyan elhanyagolt területeken és bolygatott talajokon is megél, amelyek viszonylag gazdagok nitrogénben és enyhén savanyúak.

Invazivitás:

Jelenleg ezt a növényfajt gyakran használják függőleges falak borítására (esztétikailag kellemetlen falfelületek és épületek külső részein), és mivel könnyen tud szaporodni mind generatív módon (beporzás nélkül is képes magokat hozni) mind vegetatív úton is (sarjadással), meglehetősen gyorsan el tud terjedni. Mivel igen gyorsan terjed ott, ahol megtelepedett elveheti a fényt az őshonos fajoktól. Invazív jellegű kúszónövény, amely megakadályozza más fajok optimális növekedését, illetve bizonyos esetekben teljesen ki is szoríthatja azokat terjeszkedésével.

Tapadó vadszőlő

(latinul: Parthenocissus quinquefolia, angolul: Virginia creeper, Victoria creeper, five-leaved ivy, vagy five-finger)

Visszaszorításának módszerei:

Visszaszorítására alkalmas módszer ellenőrzött ültetése és mechanikus eljárások, mint a fiatal egyedek levágása vagy az egész növény gyökérzettel együtt történő eltávolítása. A kivágás, vagy nyírás azonban hosszú távon nem vezet eredményre, mivel igen hatékonyan képes vegetatív módon szaporodni a gyökérsarjakról, amelyeket a fenti módszerekkel éppenséggel serkenteni lehet.

Elterjedés a projekttérségben:

A tapadó vadszőlőt számos helyen találták már meg a projekttérségben (Đurđenovac-i Erdészet, ahol a kerítésoszlopokra kúszik fel, és ezzel potenciális veszélyt jelent az erdei ökoszisztémákra azok megújulási szakaszában).

Közönséges selyemkóró

(latinul: Asclepias syriaca, angolul: butterfly flower, silkweed, silky swallow-wort, illetve Virginia silkweed)

Származási hely:
Eredetileg észak-amerikai növény, Európába a 17. század első felében került, míg első horvátországi előfordulását a 19. század második felében figyelték meg.

Jellemzés:
A közönséges selyemkóró évelő lágyszárú növény, amelyre buja növekedés és akár 2 métert is elérő magasság jellemző. Nyáron dekoratív és illatos, lilás-vöröses pajzs alakú virágokkal, a termése pedig 10 cm hosszú tüszőtermés, amely nagy mennyiségű, selymes szőrszálakkal körülvett magot tartalmaz.

Élőhely:
Évelő lágyszárú növény, mely különböző termőhelyeken nő, mint a folyóvölgyek, folyópartok, mezők, nyílt erdők, utak és ösvények, illetve vasúti töltések menti területek és szemétlerakók. Bár inkább a napfényes meleg, nedves és jó vízelvezetésű, mérsékelt vagy akár magas nitrogénkoncentrációjú talajt kedveli, megél tápanyagban viszonylag szegény, laza, száraz talajon is.

Invazivitás:
A környezeti tényezőkhöz való jó alkalmazkodóképességével és széles elterjedési területével mindenképpen hatást gyakorol egy adott terület növényösszetételére és a terület biodiverzitására. Számos állat (elsősorban a rovarok) számára mérgező anyagokat, úgynevezett glikozidokat tartalmaz, amely növeli ellenállóképességét és lehetővé teszi, hogy könnyedén és zavartalanul elterjedjen nagy területeken.

Visszaszorításának módszerei:
A faj állományának kezelésére és visszaszorítására lehetséges módszerek közé tartoznak a mechanikus módszerek, amikor is a növénynek a földfelszín feletti részeit (egészen a talaj szintjéig) eltávolítják, és ezt évente többször megismétlik, de alkalmas módszer a hajtások kiásása is. Ez közvetlenül gátolja további terjeszkedését az új magok kifejlődésének megakadályozásával. A felégetés ezzel szemben nem javasolt, mert az éppen hogy növeli a faj növekedési erélyét a kérdéses területen.

Elterjedés a projekttérségben:
A faj projekttérségben az erdők és csatornák szélén van jelen. A Košarina-i Erdészet területén meglehetősen komoly állományát észlelték a fiatal tölgyesekben.

Egynyári seprence

(latinul: Erigeron annuus, angolul: annual fleabane, daisy fleabane, vagy eastern daisy fleabane)

Származási hely:
A seprence Észak-Amerikából került Európába a 17. század vége felé, Horvátországban először a 19. század első felében észlelték.

Jellemzés:
A növény felismerhető nyáron a virágzási időszakában (júniustól szeptemberig), amikor a százszorszéphez hasonló, sok virágból álló fehér „takarót" növeszt.

Élőhely:
Évelő lágyszárú növény, amely ökológiai alkalmazkodóképességének köszönhetően igen széles körűen elterjedt. Jól megvilágított és félig árnyékos helyeken nő, és előnyben részesíti a nitrogéndús és humuszban gazdag vagy átlagos humusztartalmú, mérsékelten savanyú talajokat. Sikeresen telepszik meg különböző típusú élőhelyeken, a kontinentálistól a szubmediterrán térségekig, és leggyakrabban emberi hatásnak kitett területeket népesít be (elhanyagolt mezőgazdasági területek, utak és ösvények szélei, lakott helyek körüli területek, legelők). Az erdei tisztások potenciálisan kiválóan alkalmas élőhelyek eme invazív faj számára, ahol sikeresen telepszik meg és alkot sűrű és buja állományokat.

Invazivitás:
Igen problémás, agresszív faj és nagyon sok őshonos fajnak versenytársa, amelyeket növekedésével képes teljesen megfojtani. Többnyire sűrű és nehezen áthatolható állományokat hoz létre, amely a növényzet megújulását és az erdősítést megnehezíti. Sűrűsége és magassága következtében (1,5 m) képes leárnyékolni a talajt, amely kétségkívül csökkenti az adott terület őshonos fajainak vagy vadvirágainak biodiverzitását.

Visszaszorításának módszerei:
Mindeddig úgy tűnik, hogy túlszaporodott állományának visszaszorítására a legalkalmasabb módszer a gyomlálás, vagyis az egész növény gyökerestől történő eltávolítása még a termés beérése előtt. Ezzel ellentétben a kivágás, mint a visszaszorítására alkalmazott megoldás nem javasolt, gyors növekedése miatt, és mert képes 10 cm magasság mellett is virágokat hozni.

Elterjedés a projekttérségben:
A seprence sok helyütt nagy állománnyal van jelen a projekttérségben. A Koška-i, Slatina-i és Donji Miholjac-i erdőkben sok helyütt előfordul, invazív megjelenését megfigyelték már tölgyesek tisztásain és erdőfelújítások területén is.

Amerikai karmazsinbogyó

(latinul: Phytolacca americana, angolul: American pokeweed, pokeweed, poke sallet, vagy poke salad)

Származási hely:
Ezt az évelő lágyszárú növényt, amely eredetileg Észak-Amerikában volt honos, Franciaországba hozták be a 18. század során mint dísz-, illetve gyógynövényt, Horvátország szárazföldi területein először a 19. század végén észlelték.

Jellemzés:
Az amerikai karmazsinbogyó lágyszárú növény, vastag és robusztus, akár 3 méteres magasságúra is megnövő szárral. Virágai kicsik és fehérek, jellegzetes szőlőszerű fürtökbe rendeződve. Termése ugyanakkor rózsaszín száron álló fényes, vöröstől a feketéig terjedő sötét színű, kerek bogyó, amely júliusban érik és meglehetősen feltűnő.

Élőhely:
Elhanyagolt földeken, udvarokban, útszéleken, sövényekben, vasúti töltések peremén és szeméttelepeken virul. Az emberi hatásra kialakult élőhelyek mellett igen jól érzi magát természetes és bolygatott élőhelyeken is, mint például erdők szélei, patakok, folyók és tavak menti nedves rétek. Elterjedt faj, amely sokfelé nő zavartalanul Horvátországban a hegyvidéki területek kivételével.

Invazivitás:
Mivel gyorsan növekvő faj és meglehetősen sűrűn borítja be a területet, valamint alleopatikus tulajdonságokkal rendelkezik, hátrányosan befolyásolja számos, az ugyanabban a térségben élő őshonos faj körülményeit, gyakran kiszorítja őket és ezzel csökkenti a biodiverzitást. A növény egyes részei mérgezőek (a szár, a levelek és a termés toxikus szaponinokat tartalmaz) és károsak az állatokra nézve. Bogyójának elfogyasztásával gyakran a madarak terjesztik.

Visszaszorításának módszerei:
Visszaszorításának lehetséges módszerei közé tartoznak a mechanikus módszerek, amikor az egész növényt gyökerestől eltávolítják, illetve vegyszeres megoldások, foliáris növényvédőszerek (glifozát) használata. A legjobb eredményeket a két fenti módszer kombinálásával lehet elérni.

Elterjedés a projekttérségben:
Az amerikai karmazsinbogyó jelenléte a projekttérségben ma még nem jelent közvetlen veszélyt az erdőgazdálkodásra. Több jelentős állományát figyelték meg erdei ösvények mentén és regenerálódott térségekben a Đurđenovac-i Erdészet területén.

Kései aranyvessző

(latinul: Solidago gigantea, angolul: tall goldenrod és giant goldenrod)

Származási hely:
A kései aranyvessző Amerikából került Európába a 19. század közepe felé, mint dísznövény. Első észlelése Horvátországban 1943-ban történt Podravina térségben.

Jellemzés:
A kései aranyvessző 100-200 cm magasságúra nő és július közepétől szeptemberig virágzik. Gyomnövénynek minősül a síkvidéki erdőkben és a leromlott talajú élőhelyeken. Aranysárga, fürtös csöves virágai vannak, melyek az íves szár felső oldalán helyezkednek el.

Élőhely:
Napfénykedvelő fajként a lehető legnaposabb élőhelyeket foglalja el, és előnyben részesíti a mérsékelten savanyú, nitrogénben és humuszban gazdag talajokat. Széles körben elterjedt az emberi hatásra átalakult térségekben vízfolyások, utak, bozótosok mentén, de előfordul olyan természetes élőhelyeken is, mint erdőszélek vagy nyílt, akár kissé szárazabb és elhanyagoltabb mezőgazdasági területek. Az erdőkben a természetes módon megújuló állományok nyílt területeit kedveli, illetve a növényzettel nem fedett, leginkább a véghasználatok után keletkező erdőfelújítás alatt álló területeket.

Invazivitás:
Gyors növekedési erélyével és magas termetével, valamint igen sűrű állományával beárnyékolhat számos őshonos fajt, amellyel teljesen meggátolja fejlődésüket, így közvetlen hatást gyakorol az élőhelyeken a szukcesszióra és csökkenti a biodiverzitást. Erős alleopatikus tulajdonságokkal is rendelkezik, amely további veszélyt jelent a talaj átalakulásával, mivel olyan vegyi anyagokat juttat a növény a talajba másodlagos metabolitok formájában, amelyek a többi növényfaj növekedését akadályozzák.

Visszaszorításának módszerei:
A kései aranyvessző jelentős állományainak visszaszorítására alkalmazott módszerek leggyakrabban a fiatal erdősítések kezelése során használt mechanikus eljárások, a növény időben és rendszeresen történő lekaszálása (még annak virágzása előtt), amely néhány év elteltével azt eredményezi, hogy a növény minden föld alatti része kifogy tápanyagokból, így állománya ritkul vagy teljesen eltűnik egy adott területen. Biológiai módszerekkel, mint például árnyékot adó vadnövények ültetése, jelentősen akadályozható a kései aranyvessző, mint napfénykedvelő növényfaj növekedése. A vegyi módon történő eltávolítása vegyszerekkel, például glifozáttal történhet. Az élőhely más lágyszárú növényekkel való betelepítése, további lehetséges megoldás az állomány szinten tartására, visszaszorítására. Mivel a kései aranyvesszőt egyre gyakrabban ültetik dísznövényként, érdemes felhívni figyelmét invazív jellegére, ezzel is csökkentve a térfoglalásának lehetőségét.

Elterjedés a projekttérségben:
A kései aranyvessző nagy mennyiségben található a projekttérség mezőgazdasági területein. Bár a faj nem jelent veszélyt az erdei ökoszisztémára, az erdőfelújításokat megnehezíti, így figyelmet kell rá fordítani a mezőgazdasági területekhez közel fekvő **erdőállományok** fenntartásánál, felújításánál.

Tövises lepényfa

(latinul: Gleditsia triacanthos, angolul: honey locust, thorny locust)

Származási hely:
Fás, gyorsan növekvő, a pillangósvirágúak családjába tartozó növényfaj, amely természetes elterjedési területe Észak-Amerika (ahol erősen invazív), és amelyet Európába a 17. században hoztak be. Manapság a parkok, fasorok és sövények gyakori faja, igen ritkán előfordul erdei ökoszisztémákban is.

Jellemzés:
A tövises lepényfa lombhullató fa, széles és szellős lombkoronával. Akár 30 méter magasra is megnőhet. Könnyen felismerhető a törzsén levő tövisekről, amelyek akár 20 cm hosszúak is lehetnek, az ágakon pedig ennél valamelyest rövidebbek.

Élőhely:
A faj meglehetősen jól tűri a kedvezőtlen körülményeket, mint a szárazság, az erős napsugárzás, továbbá a nyírás, és ellenálló a légszennyezettséggel szemben, ami miatt kiválóan megél városi környezetben, és ami széles körű elterjedést tesz lehetővé. Hajtásai erőteljesek, gyorsan növő faj (fiatal korában alig valamivel nő lassabban, mint a fehér akác) és nem igényel különösebb gondozást. Sikeresen megtelepszik szinte minden tölgyes állományban, előnyben részesíti a jó vízelvezetésű, mély és tápanyagban gazdag talajt, a meszes alapkőzetet és a napfénynek való mérsékelt kitettséget.

Invazivitás:
A tövises lepényfa invazív tulajdonságokkal bír sok olyan helyen, ahol megjelenik, elsősorban Argentínában, ahol a legfontosabb invazív faj. Európában is mutat invazív jegyeket a Szlovákiában és Magyarországon végzett kutatások szerint. Bár Horvátországban nem minősül invazívnak, az a tulajdonsága, hogy jól tűri a szárazságot és a magas hőmérsékletet, komoly előnyt jelenthet számára a többi őshonos fajjal szemben az éghajlatváltozás során.

Visszaszorításának módszerei:
Alkalmas módszer visszaszorítására mindenekelőtt az ellenőrzött ültetés előre meghatározott helyszíneken, valamint az olyan mechanikus eljárások, mint a lombozat nyírása és így a magtermés megakadályozása, vagyis növekedésének és fejlődésének kordában tartása. A növény már említett erős sarjadási tulajdonsága miatt ezeknek a módszereknek a kombinációja legfeljebb arra alkalmas, hogy korlátok közt tartsa a faj terjeszkedését városi és vidéki területeken.

Elterjedés a projekttérségben:
A tövises lepényfa a projekttérség számos területén él, ahol korábban ültették az erdőszélekre, mint „sövényt" az erdős területek köré. Egyre több fiatal növényt figyelnek meg azonban csatornák mentén és azok közelében. A csatornák és az azokat körülvevő területek szárzúzása korlátozhatja a faj terjedését, de már sok a 10 méteres magasságot is elérő fiatal növény, amely jelzi terjeszkedésének potenciális veszélyét.

Kései meggy

(latinul: Prunus serotina, angolul: black cherry, wild black cherry, rum cherry, vagy mountain black cherry)

Származási hely:
A rózsafélék családjába (Rosaceae) tartozó idegenhonos faj, Észak-Amerikából származik (természetes élőhelye az USA és Mexikó északi, középső és déli területein található), ahonnan bevitték számos európai országba (köztük Horvátországba), Dél-Amerikába és Ausztráliába.

Jellemzés:
Egyszerű, váltakozva elhelyezkedő ovális, fogazott levelei vannak. A fehér színű, hermafrodita jellegű virágok szőlőszerű fürtökben lógnak, majd ezekből fekete, tojás formájú (csonthéjas) „bogyók" lesznek. A bogyók (és a kéreg) kivételével a növény minden része mérgező (összetevők: cianogén glikozid, amigdalin). Jó minőségű, értékes faanyagot ad, amely feldolgozásra alkalmas. Komoly anyagi értéket képviselhet ezáltal az átlagosan 10 és 30 m közötti magasságú fa.

Élőhely:
A kései meggy tág ökológiai tűrőképességű faj, amely elvisel számos (más fajok számára alkalmatlan) ökológiai tényezőt (fényhiány, zúzmara, szárazság, túlzott nedvesség). Előnyben részesíti a mély, nedves, mérsékelten savanyú talajokat, de megél ennél szegényebb, homokos és szikes jellegű talajokon is.

Invazivitás:
Gyorsan növő és hosszú életű növény (akár 200 évnél is hosszabb élettartammal) és meglehetősen hamar szaporodóképes. Nagy mennyiségű magot termel. Elsősorban úgy terjed igen gyorsan és rendkívül hatékonyan, hogy madarak szállítják új helyekre a magvait. Elvisel különböző szennyezéseket, még egyes rovarirtó szereket is. Az említett tulajdonságai miatt gyorsan terjed el nagy területen, képes homogén állományokat létrehozni és ugyanakkor elnyomni a körülményekhez alkalmazkodni kevésbé képes számos őshonos fajt. Ez többnyire az őshonos fajok visszaszorulásához és a biodiverzitás csökkenéséhez vezet. A Dánia nyugati részén végzett kutatások kimutatták a kései meggy alleopatikus hatását a Calluna spp. Genus kiszorításában és fejlődésének meggátolásában, amely invazivitásának potenciálját és szintjét erősíti. Bár a kései meggy (Prunus serotina) a projekttérségben még nem található meg, rendkívüli figyelemmel kell kísérni, mint potenciálisan invazív fajt, mivel nem kívánatos és jelentős állományai vannak már Magyarországon a Dráva mentén. Emiatt a kései meggy terjeszkedésére komoly figyelmet kell, hogy fordítson a Našicei Erdőgazdaság.

A projekttérség állapotának értékelése az invazív növényfajoktól veszélyeztetett erdei ökoszisztémák szempontjából

Az ***„Oak Protection"*** című ***projekt***nek otthont adó térség (Našicei Erdőgazdaság) területén jellemzően síkvidéki erdei ökoszisztémák találhatók, amelyek fennmaradására fokozott veszélyt jelentenek az invazív növényfajok. Ennek oka elsősorban abból fakad, hogy a fentiekben is bemutaott invazív növényfajok optimálsan a síkvidéki erdők termőhelyein találják meg létfeltételeiket, és magvaikat könnyen terjesztik a víz segítségével. A projekttérségben kiemelten nagy a kockázat a következő tényezők miatt:

- Mezőgazdasági területek közelében, azokkal körülvéve gyakran mozaikos tájszerkezetben helyezkedik el;
- Mind az erdőkön belül, mind pedig azok körül található csatornahálózat mentén a vegetáció kezelése nem megfelelő;
- Az erdőkön belüli infrastrukturális létesítmények rendszertelen karbantartása: az áram- és olajvezetékek elhelyezése miatt a fás vegetáció eltávolítása.

Az erdei ökoszisztémák beavatkozás nélkül nem tudnak megküzdeni ezen agresszív növényfajok inváziójával. Terjeszkedésük és káros hatásuk féken tartása azonban az egészséges és stabil erdei ökoszisztémák fenntartásán fáradozó szakemberek számára komoly kihívás. A fent felsorolt invazív fajokon túl más fajokat is megfigyeltek már a projekttérségben, például: *Impatiens glandulifera, Abutilon theophrasti, Echinocystis lobata, Helianthus tuberosus, Conyza canadensis, Rhus typhina, Galinsoga ciliata, vagy a ligeti szőlő (Vitis sylvestris).*

Annak ellenére, hogy számos invazív növényfaj található a projekttérségben, közülük jelenleg még csak néhány veszélyezteti az erdei ökoszisztéma stabilitását. A legnagyobb veszélyt egyértelműen a gyalogakác (*Amorpha fruticosa*) jelenti, amely sűrű és tömött állományokat hoz létre és terjeszkedésének megakadályozása komoly anyagi erőforrásokat követel. A többi invazív faj terjeszkedését kordában tartja az erdei ökoszisztémák megfelelő kezelése, amely biztosítja a stabil és összefüggő faállomány fenntartását, mint az invazív növényfajok elleni védekezés legfontosabb és legelső intézkedését. A projekttérség tehát, akárcsak minden síkvidéki európai erdő, fertőzött és veszélyeztetett erdei élőhelyekből, ugyanakkor az invazív növényfajok elleni védekezés szempontjából szakértelemmel és hatékonyan ellenőrzött erdőkből áll.